

kaste et saadant Nag af sig. Det er egentlig meget naturligt at tænke sig, at Slikt kunde finde Sted; men at det kunde finde Sted, uden at Militæret eller Guvernøren paa Derne anede det, det forundrer mig, og at Slikt kunde finde Sted, kan jo være lige sandsynligt, selv om Regjeringens militære Ordning som tilfæde paa Derne. Regjeringen her har jo ligesaa lidt som nogen Anden her i Danmark det ringeste Opsynd med slige Ting; det maa overlades dem, der opholde sig paa selve Derne, og da navnlig til Øvrigheden. Jeg gjen tager, at jeg ikke ser rettere end, at det er de for tvivlede Arbejdsforhold, som har tilveiebragt Misforholdene, og det maa vi haabe, at der i saa Henseende vil ske meget væsentlige Forandringer, efter at Arbejdsforholdene ere givne mere fri. Vi maa haabe, at der virkelig maa komme andre Arbejdsherrer tilfæde end de, der, efter hvad Kommissionen har udtalt, betragte Arbejderbefolkningen som nogle Bøfener, som de maa søge at trække den størst mulige Nytte ud af, ligesom man, naar man holder en Arbejdshæst, søger at holde den i den Stand, at den kan vedblive at arbejde for Arbejdsherren. Vi maa haabe, at det maa forandre sig, og at der ved Dpoffrelse fra de bedre Stillede Side kan komme en Tilstand som i et civiliseret Land, saa haaber jeg, et ligefremt Oprør ogsaa skal være forebygget. Mindretallet kan af disse og mange andre Grunde paa ingen mulig Maade gaa ind paa, at Danmark overtager en saa betydelig Befolkning, som nærværende Lovforslag gaar ud paa, og det ikke alene for Summens Størrelses Skyld, men ogsaa af den Grund, at, naar der ikke bliver gjort Andet, end hvad Lovforslaget paabyder, saa hjælper det ikke Dernes Beboere for en eneste Øre; den økonomiske Tilstand bliver lige daarlig. Der er ganske andre Ting, der maa foregaa paa Derne, hvis Befolkningen skal komme til at leve et nogenlunde godt Liv, der maa først og fremmest siges til denne Befolkning, at, for at den kan eksistere, er det nødvendigt, at der bliver gjort, hvad der af den selv kan gøres. Det har der efter Mindretallets Mening paa ingen Maade hidtil været gjort. Befolkningen har i alt Væsentligt vægret sig ved at bidrage Noget til Dernes Ophjælpning ved de Foranstaltninger, som synes at ligge lige for, og den har ogsaa vist den Uforstand i den størst mulige Udstrækning at spare navnlig paa de militære Udgifter. At Derne ville gribe et Tilbud som dette med Begjærighed, er klart. Det vilde være en meget indskrænket Befolkning, som ikke skulde ville det, naar den ikke tror at have Gvne til at hjælpe sig i stor Udstrækning, og Befolkningen maa, naar den har mindste Begreb om, at den maa have et Militærvæsen, begribe, at det vil koste en hel Del. Men der maa ganske Andet til, navnlig et forbedret Skolevæsen. Mindretallet maa i alt Fald holde fast ved, at

man ikke kan indskrænke sig til at betale Militæruddigterne og saa lade Den raade sig selv, thi saa kunne vi begribe, at det stadig bliver en Fattigkoloni for Danmark. At det skulde være en Bagatel for Danmarks Statskasse at overtage en saadan finantfiel Byrde uden den haardeste Nødvendighed, kan Mindretallet ikke se. Pengene komme ikke saa let tilfæde for Folk. Inden den Befolkning, for hvis Skyld Foranstaltningen kræves, selv har gjort de største Anstrengelser, finder Mindretallet, at det vilde være urigtigt for Steds at paabyrde den danske Statskasse en saadan Udgift. Jeg veed godt, at den meget ærede Minister vil møde med den Bemærkning, at først og fremmest maa man for Omverdenen vise, at det er Danmarks Villie, at nu skal der holdes tilbørlig Orden paa Derne; men i saa Henseende er Mindretallets Betragtning den, at ved de Foranstaltninger, Mindretallet har paavist, ere Derne ligesaa fuldt sikrede og Verdensomdømmet ligesaa. Ingen vil anstille Betragtninger over, hvorledes Tingene ere ordnede, men kun se paa, at der er Orden. Naar den er tilfæde, er ogsaa Omverdenen tilfreds.

Endnu skal jeg tilføie Lidt om Mandskabets Rekrutering. Jeg synes, at det maa være en Uressag for Danmark at undgaa at sende sit Mandskab til de Der. Jeg antager, at vi ere enige deri, og at ogsaa Regjeringen er enig i, at det er just ikke udmærkede Personer, som sendes derover, og dersom Omdømmet om Danmarks Militær skulde bygges paa den militære Koloni, som sendes dertil, vilde det blive et usælt Omdømme, og da det staa for Mindretallet saaledes, at Dernes Befolkning ikke alene lige saa godt, men endog bedre kan være stiftet til at værne om Derne, og alle Interesser i saa Henseende falde sammen, forekommer det os at være en meget vigtig Grund til at tage under alvorlig Overveelse, om Mandskabet ikke kunde tilveiebringes af Dernes Befolkning, da det, saavidt Mindretallet skjønner, kan ske uden Forandring i Kolonialloven. Om nu ogsaa den militære Styrke bliver tilveiebragt efter Regjeringens Forslag, tillader Mindretallet sig at tro, at den militære Styrke bliver i aandelig Henseende, baade i sjællig og legemlig, den samme som hidtil. Det bliver akkurat de samme Personer, som ere i Vestindien for nærværende Tid. Det er Folk, der fra Først af just ikke ere udrustede synderlig stærkt i moralsk Henseende, og de ville let blive betagne af den Mand, der hersker blandt Befolkningen paa Derne, og efter Mindretallets Mening blive daarlige Soldater. Dersom det maatte findes rigtigt at tage dette under Overveelse i de Kredse, der have Indflydelse i disse Forhold, vil Mindretallet med det Samme udtale, idet der jo altid bliver Spørgsmaal om en Bevilling paa Finantsloven, at det er en Selvfølge, at det ogsaa kunde komme under Overveelse, om der skulde holdes et Krigsflib sta-